Ութերորդը Յոթից է — Թիվ երեք

Դանիել Երկու

Jeff Pippenger
2023-09-17

Հարցը, որին կձգտենք պատասխանել այս հոդվածում, այն է, թե ինչպես է Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին հիշատակումը՝ Դանիելի գրքի երկրորդ գլխում, համընկնում Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների վերջին հիշատակման հետ՝ Հայտնություն տասնյոթում: Իմ մտադրությունն է բարձրացնել որոշ հարցեր այն մասին, թե իրականում ինչն է նույնացվում Նաբուգոդոնոսորի արձանի մեջ, և նաև առաջամարտիկների այն դիրքորոշման վերաբերյալ, ըստ որի նրանց պատմությունն էր ներկայացնում այն պահը, երբ վեմը պիտի զարկեր արձանի ոտքերին:

Քույր Ուայթը նշում է, որ մենք հասել էինք այն կետին, երբ «Աստծո սուրբ գործը ներկայացված է արձանի ոտքերով, որոնցում երկաթը խառնված էր կավային տիղմին», ինչը նա հետագայում բնորոշում է որպես «եկեղեցականության և պետականության միախառնում»:

> «Մենք հասել ենք մի ժամանակի, երբ Աստծո սուրբ գործը ներկայացված է արձանի ոտքերով, որոնցում երկաթը խառնված էր կավախառն կավին: Աստված ունի մի ժողովուրդ, ընտրյալ ժողովուրդ, որի զանազանող դատողությունը պետք է սրբագործված լինի, որը չպետք է անսուրբ դառնա՝ հիմքի վրա դնելով փայտ, խոտ և ծղոտ: Ամեն մի հոգի, որ հավատարիմ է Աստծո պատվիրաններին, կտեսնի, որ մեր հավատի զանազանիչ հատկանիշը յոթերորդ օրվա շաբաթն է: Եթե կառավարությունը պատվի շաբաթը, ինչպես Աստված է պատվիրել, ապա նա կկանգնի Աստծո զորության մեջ և այն հավատի պաշտպանության համար, որ մի անգամ ընդմիշտ տրվեց սրբերին: Բայց պետական այրերը պիտի պաշտպանեն կեղծ շաբաթը և իրենց կրոնական հավատը պիտի խառնեն պապականության այս զավակի պահպանության հետ՝ այն վեր դասելով այն շաբաթից, որ Տերը սրբացրել և օրհնել է՝ այն առանձնացնելով, որպեսզի մարդը պահի այն սուրբ՝ որպես նշան Իր և Իր ժողովրդի միջև՝ հազար սերունդների համար: Եկեղեցականության և պետականության խառնուրդը ներկայացված է երկաթով և կավով: Այս միությունը թուլացնում է եկեղեցիների ամբողջ զորությունը: Եկեղեցուն պետության իշխանությամբ օժտելը չար հետևանքներ պիտի բերի: Մարդիկ գրեթե անցել են Աստծո համբերության սահմանը: Նրանք իրենց ուժը ներդրել են քաղաքականության մեջ և միացել են պապականությանը: Բայց ժամանակը պիտի գա, երբ Աստված պիտի պատժի նրանց, ովքեր անվավեր են դարձրել Իր օրենքը, և նրանց չար գործը պիտի հետ դառնա իրենց վրա»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Այն ժամանակը, որին մենք հասել ենք, երբ Աստծու սուրբ գործը խառնվում է եկեղեցականությանը և պետական գործերին, առաջընթաց ընթացք ունեցող

ժամանակաշրջանի նկարագրություն է: Նա ասում է, որ այդ խառնումը «թուլացնում է եկեղեցիների ամբողջ զորությունը», և որ այն «չար հետևանքներ կբերի», և որ «ժամանակը կգա, երբ Աստված կպատժի նրանց, ովքեր անվավեր են դարձրել Նրա օրենքը»:

Եկեղեցու և պետության այն խառնուրդը, որ թուլացնում է եկեղեցիների զորությունը, Պերգամոսի եկեղեցու նկարագրությունն է, որտեղ եկեղեցական խորագիտության և պետական խորագիտության միավորումը ներկայացնում էր այն ուրացությունը, որը նախորդում է մեղքի մարդու հայտնությանը: Պերգամոսը և այն կայսրը, որ խորհրդանշում է քրիստոնեության և կռապաշտության միջև փոխզիջումը, տեղ են գտնում Դանիել երկրորդ գլխի չորրորդ թագավորության մեջ: Այդ փոխզիջումը Դանիել երկրորդ գլխում ներկայացված է «կավ» բառի գործածությամբ:

> Դու, ո՛վ թագավոր, տեսար, և ահա մի մեծ արձան: Այս մեծ արձանը, որի փայլը բացառիկ էր, կանգնած էր քո առաջ, և նրա կերպարանքը ահեղ էր: Այս արձանի գլուխը մաքուր ոսկուց էր, նրա կուրծքն ու բազուկները՝ արծաթից, նրա փորը և ազդրերը՝ պղնձից, նրա սրունքները՝ երկաթից, նրա ոտքերը՝ մասամբ երկաթից և մասամբ կավից: Դու նայում էիր, մինչև որ առանց ձեռքերի մի քար կտրվեց, որը զարկեց արձանին նրա ոտքերին, որ երկաթից և կավից էին, և փշրեց դրանք: Դանիէլ 2:31–34:

Երբ Դանիելի մեկնությունը շարունակվում է, այն այլևս պարզապես «կավ» չէ, այլ դառնում է կեղտոտ, կամ «ցեխոտ կավ»:

> Եվ քանի որ դու տեսար ոտքերը և մատները՝ մասամբ բրուտի կավից, և մասամբ երկաթից, թագավորությունը բաժանված պիտի լինի. բայց նրանում երկաթի զորությունից պիտի լինի, քանի որ դու տեսար երկաթը՝ խառնված տիղմոտ կավի հետ: Դանիել 2:41.

Մաքուր կավը, որ Կավագործի կավն էր, փոխվում է ցեխակալի: Աստված Աստվածային Կավագործն է, և Նրա գործը երբեք ցեխակալի չէ:

> Բայց այժմ, ո՛վ Տեր, դու ես մեր Հայրը. մենք կավն ենք, և դու՝ մեր բրուտը, և մենք բոլորս քո ձեռքի գործն ենք: Եսայիա 64:8.

Հեթանոսական Հռոմի պատմության մեջ Զմյուռնիայի եկեղեցին մաքուր կավ էր: Պերգամոսի պատմության մեջ, որը Դանիել 2-ի չորրորդ թագավորությունն է, կավը փոխվում է կավախառն ցեխի: Այն, ինչ հատվածում նախ հիշատակվում է պարզապես որպես «կավ», իսկ այնուհետև՝ «բրուտի կավ», մեկնության շարունակության ընթացքում փոխվում է «կավախառն ցեխի»: Պերգամոսն այն տեղն է, որտեղ այդ փոփոխությունն իրականացվեց՝ ճանապարհ պատրաստելու համար Թյատիրային, այսինքն՝ պապական Հռոմին: «Կավից» «կավախառն ցեխի» անցումը այն ուրացումն է, որ ճանապարհ է պատրաստում Թյատիրայի համար, որը Պողոսը 2 Թեսաղոնիկեցիներ-ում նույնացնում է որպես «նախ պիտի գա ուրացումը»:

Միլլերի հետևորդները չէին կարող տեսնել Հռոմի չորրորդ թագավորությունից այն կողմ և սպասում էին, որ Քրիստոսի երկրորդ գալուստը պիտի լինի հաջորդ մարգարեական իրադարձությունը, քանի որ պատկերի ոտքերին հարվածող քարը ներկայացնում է Երկրորդ Գալուստը։ Բայց արդյո՞ք Քրիստոսը 1798 թվականին հաստատեց թագավորություն։ Նա իսկապես 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մտավ Սրբությունների Սուրբը՝ թագավորություն ստանալու համար, սակայն արդյո՞ք այն հաստատվեց այդ ժամանակ։

Այդ երկու հարցերից առաջինի պատասխանը այն է, որ Քրիստոսը 1798 թվականին չհաստատեց Իր հավիտենական թագավորությունը։ Երկրորդ հարցի պատասխանը՝ թե արդյոք Քրիստոսը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հաստատեց Իր հավիտենական թագավորությունը, նույնպես բացասական է։

Հեթանոսական Հռոմի ժամանակ մի՞թե հաստատվեց թագավորություն։ Ես այս հարցը տալիս եմ, որովհետև առաջամարտիկները չորրորդ թագավորությունը հասկանում էին որպես և՛ հեթանոսական, և՛ պապական Հռոմ, ինչը 1798 թվականը մատնանշում է որպես չորրորդ թագավորության ավարտը, երբ Քրիստոսը պիտի հաստատեր հավիտենական թագավորություն։ Սակայն Հայտնության գիրքը մատնանշում է հեթանոսական Հռոմին հաջորդող չորս թագավորություններ։

Եթե Դանիել երկուսի մեջ հիշված երկաթյա չորրորդ թագավորությունը պարզապես ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը, իսկ Կոստանդիանոսի փոխզիջումը ներկայացված է կավի՝ ցեխակավ դառնալով, ապա արդյո՞ք Քրիստոսն այդ պատմության ընթացքում հաստատեց մի թագավորություն։ Պատասխանը՝ այո։ Խաչի վրա, որը Պերգամոսի պատմությունն է, ոչ թե Թյատիրայի, Քրիստոսը հաստատեց Իր «շնորհի» թագավորությունը։ Խաչի վրա հաստատվեց մի հավիտենական թագավորություն, և այդ թագավորության գահը նախանշում է մի գահ, որ հաստատվում է վերջին անձրևի ժամանակ։ Վերջին անձրևի այդ գահը ներկայացնում է Նրա «փառքի» թագավորությունը։

> Տիրոջ անունով աշակերտների կողմից հռչակված ավետիսը ամեն մի առումով ճշմարիտ էր, և այն իրադարձությունները, որոնց այն մատնանշում էր, արդեն իսկ տեղի էին ունենում։ «Ժամանակը լցվել է, և Աստծո արքայությունը մոտեցել է»,— այս էր նրանց պատգամը։ «Ժամանակի»՝ Դանիել 9-ի վաթսունինը շաբաթների լրանալուն պես, որոնք պետք է հասնեին մինչև Մեսիան՝ «Օծյալը», Քրիստոսը Հորդանանում Հովհաննեսից Իր մկրտությունից հետո ընդունել էր Հոգու օծությունը։ Եվ «Աստծո արքայությունը», որը նրանք հռչակել էին որպես մոտեցած, հաստատվեց Քրիստոսի մահով։ Այս արքայությունը չէր, ինչպես նրանց ուսուցանել էին հավատալ, երկրային տերություն։ Ոչ էլ այն էր այն ապագա, անմահ արքայությունը, որ հաստատվելու է, երբ «արքայությունն ու իշխանությունը և ամբողջ երկնքի տակ եղող արքայության մեծությունը պիտի տրվեն Բարձրյալի սրբերի ժողովրդին». այն հավիտենական արքայությունը, որի մեջ «բոլոր տերությունները պիտի ծառայեն և հնազանդվեն Նրան»։ Դանիել 7:27։ Աստվածաշնչում գործածված «Աստծո արքայություն» արտահայտությունը

կիրառվում է թե՛ շնորհի արքայությունը, թե՛ փառքի արքայությունը նշանակելու համար։ Շնորհի արքայությունը Պողոսը ներկայացնում է Եբրայեցիներին ուղղված թղթում։ Մատնանշելով Քրիստոսին՝ այն ողորմած բարեխոսին, որ «զգում է մեր տկարությունների զգացումը», առաքյալն ասում է. «Ուրեմն համարձակությամբ մոտենանք շնորհի աթոռին, որպեսզի ողորմություն ընդունենք և շնորհ գտնենք»։ Եբրայեցիս 4:15, 16։ Շնորհի աթոռը ներկայացնում է շնորհի արքայությունը, որովհետև աթոռի գոյությունը ենթադրում է արքայության գոյություն։ Իր բազմաթիվ առակներում Քրիստոսը «երկնքի արքայություն» արտահայտությունն օգտագործում է՝ նշանակելու համար աստվածային շնորհի գործը մարդկանց սրտերի վրա։

«Այսպես, փառքի գահը ներկայացնում է փառքի արքայությունը, և այս արքայությանն է ակնարկվում Փրկչի խոսքերում. «Երբ մարդու Որդին գա Իր փառքով, և բոլոր սուրբ հրեշտակները՝ Նրա հետ, այն ժամանակ Նա պիտի նստի Իր փառքի գահի վրա, և Նրա առաջ պիտի հավաքվեն բոլոր ազգերը»։ Մատթեոս 25:31, 32։ Այս արքայությունը դեռ ապագայի մեջ է։ Այն չի հաստատվելու մինչև Քրիստոսի երկրորդ գալուստը»։

«Շնորհի արքայությունը հաստատվեց մարդու անկումից անմիջապես հետո, երբ հանցավոր ցեղի փրկագնման համար ծրագիր սահմանվեց։ Այն ժամանակ այն գոյություն ուներ Աստծո նպատակի և խոստման մեջ, և հավատքի միջոցով մարդիկ կարող էին դառնալ դրա հպատակները։ Սակայն այն փաստորեն չհաստատվեց մինչև Քրիստոսի մահը։ Նույնիսկ Իր երկրային առաքելությունը սկսելուց հետո Փրկիչը, հոգնած մարդկանց համառությունից և աներախտությունից, կարող էր հետ կանգնել Գողգոթայի զոհաբերությունից։ Գեթսեմանիում վշտի բաժակը դողում էր Նրա ձեռքում։ Նա կարող էր նույնիսկ այն ժամանակ սրբել Իր ճակատից արյունոտ քրտինքը և թողնել հանցավոր ցեղին կորչելու իր անօրենության մեջ։ Եթե Նա այդպես վարվեր, ընկած մարդկանց համար փրկագնում չէր կարող լինել։ Բայց երբ Փրկիչը տվեց Իր կյանքը, և Իր վերջին շնչով բացականչեց՝ «Կատարվեց», այնժամ փրկագնման ծրագրի իրականացումը ապահովվեց։ Եդեմում մեղավոր զույգին տրված փրկության խոստումը վավերացվեց։ Շնորհի արքայությունը, որ մինչ այդ գոյություն ուներ Աստծո խոստմամբ, այն ժամանակ հաստատվեց»։ Մեծ պայքարը, 347։

Քրիստոսը հավիտենական թագավորություն հաստատեց հեթանոսական Հռոմի մարգարեական պատմության ընթացքում, ոչ թե պապական Հռոմի վախճանին։ Նա նաև Իր փառքի թագավորությունը հաստատում է Իր Երկրորդ Գալստյան ժամանակ, որը ներառում է ուշ անձրևի պատմությունը, երբ Իսլամի չորս քամիները արձակվում են։

«Վերջին անձրևը գալու է նրանց վրա, ովքեր մաքուր են,—այն ժամանակ բոլորը կընդունեն այն, ինչպես նախկինում։»

«Երբ չորս հրեշտակները բաց թողնեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր արքայությունը։ Ոչ ոք չի ստանա վերջին անձրևը, բացի նրանցից, ովքեր անում են ամեն ինչ, ինչ կարող են։ Քրիստոսը կօգներ մեզ։ Բոլորը կարող են հաղթող լինել Աստծո շնորհով՝

Հիսուսի արյան միջոցով: Ամբողջ երկինքն հետաքրքրված է այս գործով: Հրեշտակները հետաքրքրված են»: Spalding and Magan, 3.

Երբ չորս քամիներն արձակվեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր թագավորությունը: Թե՛ վերջին անձրևը, թե՛ չորս քամիների արձակումը ներկայացնում են աստիճանական իրադարձություններ, և դրանցից ոչ մեկը չի ներկայացնում ժամանակի մեկ կետ: Չորս քամիները ներկայացնում են իսլամը:

«Հրեշտակները պահում են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես զայրացած ձի՝ ձգտող ազատվել ու սուրալ ողջ երկրի երեսով մեկ՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի՞թե պիտի քնենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞թե պիտի լինենք բթացած, սառը և մեռյալ: Օ՜, երանի թե մեր եկեղեցիներում Աստծո Հոգին և շունչը փչվեր Իր ժողովրդի մեջ, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա ընդարձակությունը սահման չունի»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217.

Հրեշտակները բռնած են իսլամի զայրացած ձին, որ ձգտում է պոկվել՝ իր ճանապարհին կրելով մահ և կործանում, այն ժամանակահատվածում, երբ Աստծո Հոգին շնչվում է Աստծո ժողովրդի վրա: Այդ ժամանակ նրանք կանգնում են իրենց ոտքերի վրա և ապրում: Մինչև Հոգին նրանց վրա շնչվելը, Աստծո ժողովուրդը մեռած է, որովհետև Հոգու շունչն է պատճառում, որ նրանք կանգնեն և ապրեն: Երբ Քույր Ուայթն ասում է, թե այժմ մենք հասել ենք մի ժամանակի, երբ երկաթի և կավախառն կավի հետ խառնված պատկերի ոտքերը ներկայացնում են եկեղեցու և պետության միավորումը, վերջին անձրևի թափվելը դեռևս ապագայում էր:

«Վերջին անձրևը պետք է թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Հզոր մի հրեշտակ պետք է իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պետք է լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Հայտնություն տասնութում երկու ձայն կա:

«Երբ Հիսուսը սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապղծական պղծումից: Իր ծառայության վերջին գործերի թվում էր Տաճարի երկրորդ մաքրագործումը: Նույնպես էլ աշխարհի նախազգուշացման վերջին գործում երկու հստակ կոչեր են ուղղվում եկեղեցիներին»: Selected Messages, գիրք 2, 118.

Առաջին ձայնը արթնության կոչ է Աստծո ժողովրդի համար, երկրորդ ձայնը՝ արթնության կոչ Աստծո մյուս զավակների համար, որոնք դեռևս Բաբելոնում են:

«Կա մի աշխարհ, որ ընկած է չարության մեջ, խաբեության և մոլորության մեջ, մահվան հենց ստվերի տակ,—քնած: Ովքե՞ր են հոգու տագնապ զգում՝ նրանց արթնացնելու համար: Ո՞ր ձայնը կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը տարվում է դեպի ապագան, երբ տրվելու է ազդանշանը. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան

> ընդառաջ»։ Բայց ոմանք կհապաղեն իրենց ճրագները լցնելու համար յուղ ձեռք բերելու մեջ, և չափազանց ուշ կհասկանան, որ բնավորությունը, որ ներկայացված է յուղով, փոխանցելի չէ»։ Bible Echo, May 4, 1896.

Այդ հատվածում երկու հարց էր տրվել. Ովքե՞ր են զգում հոգու երկունքը, որպեսզի արթնանան։ Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց։

Աշխարհը արթնացնող «ձայնը» Հայտնություն տասնութի երկրորդ ձայնն է, որը Աստծու մյուս հոտին կանչում է Բաբելոնից դուրս։ Թե՛ Աստծու ժողովուրդը, թե՛ աշխարհը պետք է արթնացվեն Կեսգիշերյան աղաղակով, որը պարզապես ուշ անձրևի մեկ այլ խորհրդանիշ է։

Արդյո՞ք միլլերականները ճիշտ էին՝ հաստատելով, որ չորրորդ թագավորության օրերում Քրիստոսը կհաստատի հավիտենական թագավորություն։ Այո։

Նա հաստատեց Իր «շնորհի» թագավորությունը խաչի վրա, ինչը տեղի ունեցավ Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորության պատմության ընթացքում։ Այդ թագավորությունը հեթանոսական Հռոմն էր։ Դանիելի երկրորդ գլխում, արդյո՞ք ներկայացված է Թյատիրայի եկեղեցուն նախորդող հավատուրացությունը։ Այո՛, որովհետև կավը, որը ներկայացնում է Աստծու ժողովրդին, կավից փոխվեց տիղմախառն կավի։ Ուրեմն որտե՞ղ է Թյատիրան արձանի մեջ։ Կամ առհասարակ այն կա՞ արձանի մեջ։ Այն ներկայացված է արձանի մեջ, և Նաբուգոդոնոսորը լույս է սփռում այդ փաստի վրա, երբ Դանիելի չորրորդ գլխում հասնում է իր հպարտ ամբարտավանության գագաթնակետին։

> Թագավորը խոսեց և ասաց. «Մի՞թե սա այն մեծ Բաբելոնը չէ, որ ես կառուցեցի թագավորության տան համար՝ իմ զորության հզորությամբ և իմ մեծության փառքի համար»։ Դանիել 4:30։

Նաբուգոդոնոսորի՝ դաշտի գազանի պես ապրելու երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր տևած դատաստանից անմիջապես առաջ նա իր հպարտությունը դրսևորեց՝ հարցնելով, թե արդյո՞ք ինքը չէր, որ կառուցեց այն թագավորությունը, այսինքն՝ մեծ Բաբելոնը։ Հայտնություն տասնյոթի պոռնիկը իր ճակատին գրված ունի. «ԽՈՐՀՈՒՐԴ, ՄԵԾ ԲԱԲԵԼՈՆԸ, ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ՊՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՅՐԸ»։ Հռոմեական եկեղեցին, ինչպես Քույր Ուայթն է նրան անվանում, Մեծ Բաբելոնն է։ Պատկերում ոսկե գլուխը ներկայացնում է բառացի Բաբելոնը, և այն նաև ներկայացնում է հոգևոր Բաբելոնը՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը, որն ունի այն առանձնահատուկ բնութագիրը, որ այն այն իշխանությունն է, որը մահացու վերք ստացավ։ Եսայիա քսաներեքում պապական իշխանությունը, որ ներկայացված է որպես Տյուրոս, մոռացության էր մատնվելու յոթանասուն տարի՝ ինչպես մեկ թագավորի օրերը։ Նաբուգոդոնոսորով ներկայացված բառացի Բաբելոնը նույնպես մահացու վերք ստացավ, որը բժշկվեց, երբ Նաբուգոդոնոսորը երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրով վտարվեց իր թագավորությունից։ Բառացի մեծ Բաբելոնը նախատիպեց հոգևոր մեծ Բաբելոնը, և երկուսն էլ ժամանակավորապես զրկվեցին իրենց թագավորություններից, ապա՝

վերականգնվեցին։ Հայտնություն տասնյոթի պոռնիկը իր ձեռքում արծաթե բաժակ չուներ, ոչ էլ պղնձե կամ երկաթե բաժակ, այլ՝ ոսկե բաժակ։

> Եվ կինը հագնված էր ծիրանեգույն և կարմիր գույնով, զարդարված՝ ոսկով, թանկարժեք քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքին ունենալով ոսկե բաժակ՝ լի գարշելիքներով և իր պոռնկության պղծությամբ։ Հայտնություն 17:4.

Ոսկին ներկայացնում էր բառացի Բաբելոնը, և այն նաև ներկայացնում է հոգևոր Բաբելոնը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությունը, որը 1798 թվականին ստացավ մահացու վերք, երբ աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը բարձրացավ գահին։ Պատկերի մեջ բառացի Բաբելոնին հաջորդեց արծաթե մի թագավորություն, որը բաղկացած էր երկու իշխանություններից՝ մարերից և պարսիկներից, և Դանիել ութերորդ գլխում պարսկական եղջյուրը դուրս եկավ վերջինը և ավելի բարձր։ Դարեհ Մարացին առաջին եղջյուրն էր, իսկ նրա զորագլուխ Կյուրոսը պարսիկ էր, որը վերջապես պիտի գար իշխանության՝ մարացի թագավոր Դարեհից հետո։

Կյուրոսը Քրիստոսի տիպարն էր, որ պատրաստվում էր սկսել Աստծու ժողովրդի գերությունից ազատագրման ընթացքը։ Մարա-պարսկական կայսրությունը ներկայացնում է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը, որը Միացյալ Նահանգներն է։ Միացյալ Նահանգները երկու եղջյուր ունի, որոնք ներկայացնում են հանրապետականությունը և բողոքականությունը։ Դարեհը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների հանրապետական եղջյուրը, իսկ Կյուրոսը ներկայացնում է բողոքականության եղջյուրը։ Ինչպես Կյուրոսը սկսեց Աստծու ժողովրդին ազատելու ընթացքը, որպեսզի վերաշինեն Երուսաղեմն ու տաճարը, այնպես էլ Միացյալ Նահանգները այն երկիրն էր, որ վեր բարձրացվեց՝ ազատելու հոգևոր Բաբելոնի գերության գերիներին, որպեսզի կանգնեցվի հոգևոր տաճարը, որի հիմքը դրեցին միլլերիտները։ Բառացի Բաբելոնում յոթանասուն տարվա գերությունը նախապատկերեց հոգևոր Բաբելոնում հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա գերությունը։ Միացյալ Նահանգները Նաբուգոդոնոսորի պատկերի արծաթե ուսերն են։

Պղնձյա երրորդ թագավորությունը Հունաստանն էր, որը ներկայացնում է համաշխարհային թագավորություն։ Այդ թագավորությունը Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է, որը Հայտնություն տասնյոթում այն թագավորությունն էր, որ 1798 թվականին դեռ չէր եկել։ Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորները համաձայնվում են իրենց թագավորությունը տալ պապականությանը՝ ութերորդ թագավորությանը, որը յոթից է։ Նրանք այս համաձայնությունը կնքում են, որովհետև հարկադրված են դրան Միացյալ Նահանգների կողմից, և որովհետև աշխարհը կործանվում է իսլամի «չորս հողմերից», որոնք արձակվում են վերջին անձրևի ժամանակ, որը սկսում է լիովին թափվել Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ։

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի հաստատման ժամանակ Աստված հաստատում է Իր «փառքի» թագավորությունը, երբ Իր ժողովրդին բարձրացնում է

որպես դրոշ՝ Աստծու մյուս զավակներին Բաբելոնից դուրս կանչելու համար։ Այսպիսով, բողոքականության եղջյուրը բարձրանում է վերջինը և առաջինից ավելի բարձր է՝ համաձայն Մարադկաստանի ու Պարսկաստանի երկու եղջյուրների հետ։ Երբ Միավորված ազգերի կազմակերպությունը համաձայնի աշխարհի վերահսկողությունը հանձնել պապականությանը, իսլամի չորս հողմերը կարձակվեն, և համաշխարհային թագավորությունը կհանդիպի այն պատերազմին, որ հաջորդեց Հունաստանի առաջին եղջյուրի մահվանը, որը կոտրվեց և առաջ բերեց չորս եղջյուր։

Երբ արձանը հասնում է երկաթե (պետական իշխանություն) և կավային կավի (եկեղեցական իշխանություն) ոտքերին և տասը մատներին (տասը թագավորներ), այն քարը, որ առանց ձեռքի լեռից կտրվել էր, զարկում է արձանի ոտքերին։ Միլլերականները հավատարիմ էին Դանիելի արձանին այնքան, որքան կարող էին ճշգրիտ լինել մարգարեական պատմության մեջ իրենց տեսադաշտից։ Սակայն Ալֆան և Օմեգան միշտ պատկերում է վերջը սկզբի միջոցով, և Նաբուգոդոնոսորի արձանի չորս թագավորությունները ներկայացնում են չորս բառացի թագավորություններ, որոնք աշխարհի վախճանին նախապատկերում են իրենց հոգևոր համապատկերները։

Պատմության թագավորությունների հետ Հռոմը բարձրանում է որպես ութերորդը և յոթից է։ Դանիել յոթում Հռոմը բարձրանում է որպես ութերորդը և յոթից է։ Դանիել ութում Հռոմը բարձրանում է որպես ութերորդը և յոթից է։ Հայտնություն տասնյոթում Հռոմը բարձրանում է որպես ութերորդը և յոթից է։ Դանիել երկուսում, որը ներկայացնում է Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին հիշատակությունը, ժամանակակից հոգևոր Հռոմը բարձրանում է որպես ութերորդը և յոթից է։ Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների առաջին (Ալֆա) պատկերը նույնացնում է վերջինը (Օմեգա)։

> «Մենք հասել ենք այն ժամանակին, երբ Աստծո սրբազան գործը ներկայացված է պատկերի ոտքերով, որոնցում երկաթը խառնված էր կավային ցեխի հետ։ Աստված ունի մի ժողովուրդ, ընտրյալ ժողովուրդ, որի զանազանելու կարողությունը պետք է սրբագործվի, որը չպետք է անսուրբ դառնա՝ հիմքի վրա դնելով փայտ, խոտ և եղեգն։ Ամեն մի հոգի, որ հավատարիմ է Աստծո պատվիրաններին, կտեսնի, որ մեր հավատի տարբերակիչ առանձնահատկությունը յոթերորդ օրվա շաբաթն է։ Եթե կառավարությունը պատվելու լիներ շաբաթը, ինչպես Աստված է պատվիրել, նա կկանգներ Աստծո զորության մեջ և ի պաշտպանություն այն հավատի, որ մի անգամ տրվել է սրբերին։ Բայց պետական գործիչները պիտի պաշտպանեն կեղծ շաբաթը և իրենց կրոնական հավատը պիտի խառնեն պապականության այս զավակի պահմանը՝ այն դնելով այն շաբաթից վեր, որը Տերն է սրբացրել և օրհնել, առանձնացնելով այն, որպեսզի մարդը այն սուրբ պահի՝ որպես նշան Իր և Իր ժողովրդի միջև հազար սերունդների համար։ Եկեղեցականության և պետականության խառնուրդը ներկայացված է երկաթով և կավով։ Այս միությունը թուլացնում է եկեղեցիների ամբողջ ուժը։ Եկեղեցուն պետության իշխանությամբ օժտելը չար հետևանքներ կբերի։ Մարդիկ գրեթե անցել են Աստծո համբերատարության սահմանը։ Նրանք իրենց զորությունը ներդրել են քաղաքականության մեջ և միավորվել են պապականության հետ։ Բայց ժամանակը

> պիտի գա, երբ Աստված կպատժի նրանց, ովքեր անվավեր են դարձրել Իր օրենքը, և նրանց չար գործը կվերադառնա իրենց իսկ վրա»։ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Ալֆան և Օմեգան Դանիելի վերաբերյալ պիոներական ճիշտ ըմբռնման երկուսը «նոր» է դարձրել։

> Եվ նա, որ նստած էր գահի վրա, ասաց. «Ահա ամեն բան նոր եմ անում»։ Եվ ասաց ինձ. «Գրի՛ր, որովհետև այս խոսքերը ճշմարիտ են և հավատարիմ»։ Եվ ասաց ինձ. «Կատարված է։ Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբը և վերջը։ Ծարավին ես ձրի կտամ կյանքի ջրի աղբյուրից»։ Հայտնություն 21:5, 6.